

немају зашто да их се боје они који знају Христа. Признавање Христа – признање онога што Он може да учини за људе, којих су се други бојали. А сада ови други, велико мноштво људи, обузети су страхом од силе Христове, и то је почетак њиховог избора. И сада људи на-

молише“ речено је у Јеванђељу) да оде изван њених граница, Он одлази, напуштајући људски род тамо где је непожељан. И супротно томе, Господ свагда остаје са онима који Му, без обзира на сваковрсне саблазни и ужасе, који се јављају у данашњем свету, свагда остају вер-

Зли дуси наносе штету свима нама, свакодневно. Некоме више, некоме мање. Ако живимо хришћански, по Божијем закону — устали, помолили се, посебно ако смо били у храму, ако смо се исповедили, — природно је да ђаво неће моћи много да нам науди. Ипак, он проналази неке пукотине да нас повреди. Зато, што смо више са Богом, мање ће нам непријатељ наудити.

А запоседнути, чиме се разликују? Могуће да је тако Господ допустио за неки велики, тешки грех. Посебно, да узмемо вештице. Како се у народу називају — гатаре. Оне су наравно у најтежем и најгорем положају. Зашто? Зато што су склопиле пакт са ђаволом. Наравно да су то најнесрећнији људи! Тешко им је да се ослободе ђавола. Само усрдна молитва најближих може помоћи, а и тад је мала шанса...

А у ширем смислу, запоседнути — то су они који не желе да признају Бога, не желе чак ни у храм да уђу. Уз то, клевету и сматрају верујуће људе за ментално поремећене.

То су ти запоседнути, јер их непријатељ држи.

Ако неки ђавоимани човек (у ужем смислу те речи) иде у храм, жели да се ослободи од ђавола, он је бољи од оних људи који не желе чак ни да привире у храм. И тако живе са ђаволом, зли дух их држи читавог живота. Наравно да је то ужасно. Страшна је њихова смрт, без Цркве...

Вечност... Вечност је неизбежна! Наш животни рок је превише кратак. Колико у просеку живимо? Ретко, ретко неко достигне сто година. У већини случајева се живот завршава у седамдесетој, осамдесетој, добро, деведесетој.

Човеков живот се прекида...И човек одлази у Вечност. Она постоји — свиђало се то нама или не. Као што постоји Бог и будући, вечни живот.

стаарац Илија Ойшински

стављају да изабарају између Христа и свиња.

Када Господ чује молитву становника ове земље („они га

ни. Господ је свагда са људима који у свој живот примају Његов чудесни дар обновљења, који он дарује онима који гину.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПЕТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

свѣтѣи великомученик Прокојије

Мѣ. 8:28-9:1 (зач. 28); Рим. 10:1-10 (зач. 103).

ѿрошѣјереј Александар Шарѣунов

БЕСЕДА НА ПЕТУ НЕДЕЉУ ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

Чујемо како је Господ исцелио двојицу бесомучних људи и Гергесинској земљи. Христос не само да има сву власт на небу и на земљи, већ поседује и кључеве ада. Он је победник над сатаном са легионима демона. У данашњем Еванђељу Господ нам показује докле може доћи човек када живи тако како му се хоће, без Бога. И до чега може доћи читав људски род, уколико се све буде наставило како се сада дешава.

Шта се догодило са бесомучнима, који су изашли из гробних пећина у сусрет Исусу? Више се нису ни могли назвати људима, њихово природно обиталиште је постало тамо где су гробови, где је смрт. Они немају никакву одећу, обнажени су од свега физичког и духовног. Потпуна незаштићеност и ужасно безумље које тероризује све који пролазе поред.

Господ говори да је смисао свеукупног сатаниног деловања у томе да натера људе да замрзе

једни друге. Сатана ово постиже кроз наше грехе, страсти, похоте, које војују у нашим удовима. Он ово достиже преко наше зависти, злобе, гнева, мржње, осветољубивости, тако да човек не само да постане недостојан и неприкладан за људско друштво, већ и потпуно страشان за ма какву комуникацију. А када греси у читавом друштву узрсту до тога степена да већ постану природна појава, заиста ће се збити рат свих против свију.

Страшни нам се догађаји откривају у данашњем Јеванђељу. Такви исти застрашујући догађаји се дешавају у данашњем свету. Међутим Господ даје човеку наду. Он показује да се демони потчињавају Богу, да Га се боје. Они не могу заобићи Бога, већ му беже у сусрет, клањајући му се. Али Господ их увек везује. Он их држи свезанима, а истовремено их никаква људска средства, ланци, окови, не могу задржати. Они се Христу обраћају речима: „Шта је теби до

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

нас, Исусе, Сине Божији?“ Ове речи значе: „Шта имамо ми с тобом?“ У ствари, Реч Божија говори: Шта може бити Господу заједничко са Велијаром? Видимо да чак и демони знају и верују и исповедају да је Христос Син Божији. Међутим они остају демони. Шта нам ово говори? Да светитеље од демона не разликује знање већ љубав. Грешници који се не кају, треба да размисле о овоме и да схвате да долази последњи Суд, на коме ће бити предани мукама у вечном огњу заједно са ђаволом и анђелима његовим.

Демони говоре ужасавајуће речи: „Дошао си пре времена, да нас мучиш“, односно да нас изагнаш из ових људи и да нам не даш могућност да чинимо зло које желимо да чинимо. Бити свезан, бити лишен могућности чинити зло – мука је за ђавола. Уколико идемо ка небу, уколико схватамо да се овај пут састоји у чињењу добра, онда за нас треба да мучење буде свака унутрашња и спољашња препрека за чињење добра.

Милосрдни Господ, Који је дошао да спасе човека, поставио је границе безумљу и суровости демонској. Покоравајући се Господу, демони Га моле да, уколико им заповеди да изађу од запоседнутих људи, нека им дозволи да уђу у крдо свиња које су пасле у даљини. И мада се оно једва могло приметити у даљини, демони су одмах увидели, да се отворила могућност да учине ново злодело. Они моле управо због тога што је за њих радост и једини смисао и

могућност постојања – да не престано чине зло.

И Господ допушта ово зло, имајући у виду своје добре циљеве. Он даје могућност ђаволу да излије своју јарост ради тога да би, како вели свети Исидор Пелусиот, пружио могућност злима да избљују своје зло: свакоме да пројави своју слободу, ради тога да би у целомудрио верне.

Када су бесови били изагнани из двојице бесомучних и устремили се ка крду свиња, они су истог момента уништили ово крдо. За демоне, поседује ма кога живог бића означава његово уништење и погибао. Ми знамо како и данас сатана делује кроз људе. Знамо како се људи у своме безумљу бацају са висине, како се вешају и утапају и бацају у огањ. И што више у свету нараста зло, што је у њему присутнији ђаво, тим ово лудило поприма веће размере, тако да се чини да ће не само један народ, већ читав људски род, ускоро полетети у демонском вихору у бездан погибљи. То ће се догодити уколико Господ не заустави зло. И он до сада не зауставља зло, све док Га се ми одричемо, онако како Га се одрекао читав народ Гергесинске земље, који је изашао у сусрет Исусу, након што је исцелио двојицу бесомучника. „И гле, сав град изиђе у сусрет Исусу; и видјевши га, молише да оде из њиховог краја“ (Мт. 8, 34).

Читав је град изишао да сусретне Исуса, да види шта се то догодило. Два човека, жива умрла, спасена су од ада. Али

људи Гергесинске земље нису се обрадовали. Већ су се смрзли од страха. Могло би се очекивати да ће они замолити Господа да остане са њима и опет и опет да пројави своју чудесну силу, али они, напротив, захтевају да се он што пре удаљи из њихове земље. Бог нам даје могућност да спознамо истинске вредности, да се уверимо у то да је сваки човек драгоценiji од читавог материјалног света и да се радујемо са онима који су ослобођени и исцељени, али наше привидно благостање или његов губитак нам изгледају превише значајни, да би смо могли да увидимо Божије присуство међу нама и наше сопствено спасење, које нам се приближава. Свиње су пострадале и безначајно је што се човек, што су се два човека исцелила душом и телом! Једна од највећих опасности, сам врх безумља јесте да се ствари цене више него човек. Из овог разлога су се милиони одrekli Христа након револуције, и из истог разлога га се многи и данас одричу. Ово и јесте разлог сурових страдања, не једног или двојице, већ милона бескућника и сиромаша, чији плач и вапај досежу до неба, али ми их не чујемо, јер нам је од свега важније сопствено благостање. Ово ствара још један, нови тип човека: Нека се деси све што хоће, нека и сви људи изгубе свој људски облик и пострадају, говоре ови „нови руси“, само да не пострада наше свињско благостање. И већ се сада може предвидети шта очекује ову Гергесинску земљу

у којој ми живимо. Тамо где је дух грубог материјализма – тамо је простор за тамне силе. Тамо где се „друго идолопоклонство“, како назива св. ап. Павле среброљубље (Кол. 3, 5), сједињује са првим – пропагандом астрологије и магије – тамо не изостаје двострука ђавоиманост.

Господ непрестао испитује нашу веру: да ли смо ми спремни или нисмо да ма шта жртвујемо, макар неки мали део свога материјалног благостања, да би смо доказали нелицемерност наше вере. И због тога што често немамо снаге за то, Господ нам шаље невоље и лишавања, да би смо се научили овој тајни, која је била откривена преподобном Арети Кијево-Печерском, након што су разбојници покрали његове ризнице. Он их је, пре него му се открио пут дубоког покајања, сакупљао дуги низ година, и изгубивши све одједном, разболео се на смрт од ропота и огорчења. „Несретни човече!“, рекао му је Анђео, „Када би заблагодарио Богу за овај губитак, то би ти се убројало у добровољну жртву“. Да су становници Гергесинске земље заблагодарили Господу! Када би и ми могли да заблагодаримо за све наше материјалне губитке!

Данас нам Света Црква говори о власти Бога над демонима и власти над њима оних који су Божији. Премда сила злих духов превазилази нашу силу, она не може да се упореди са Божијом силом. Ма какви да су демони, ма како да шире власт ђавола у свету и његов утицај,